

Goeden morgen, vrienden.

Wij zullen dan deze morgen besteden aan een kleine beschouwing over een voorbije feestdag, tenzij U daar bezwaar tegen heeft. Ik zou n.l. nog eens met U willen spreken in het eerste gedeelte over Allerheiligen en Allerzielen. U zult hier eerst van mij een kleine uiteenzetting krijgen en dan zal ik trachten U twee personen door te geven, waarvan de één - want daar moet ik U wel even op wijzen - niet direct tot de lichtende sferen behoort. Ik zal trachten het zo ver te brengen, dat deze beide hun impressies van een Allerzielenfeest als voorbeeld aan U voorleggen.

Wanneer we echter een ogenblikje goed gaan nadenken over de oorsprong van het Allerzielenfeest, dan vinden wij iets dergelijks reeds terug in de Mithras-dienst. Ook deze Mithras-dienst kende reeds gedenkdagen, waarbij de overledenen wederom in contact kwamen met hun huis en woning. Ongetwijfeld heeft U reeds gehoord over de gebruiken, die bestaan bij vele Inlandse volkeren, waar men op bepaalde dagen schotels met voedsel neerzet voor de doden uit het gezin. Het Allerzielenfeest zelve is dus een wereldomvattend gebruik, zij het dan ook, dat het niet overal Allerzielen heet.

Wat het Allerheiligen betreft, dit is, als ik mij niet vergis, een specifieke feestdag uit het Christendom geboren en slechts door een gedeelte van het Christendom gehandhaafd. Allerheiligen is een dag ter herdenking a.h.w. van de zegepraal van diegenen in de stof, die dan het hemels rijk - volgens menselijk oordeel - betreden hebben.

U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik wat schamper zeg: "volgens menselijk oordeel." Want ik vraag mij af, hoe ergens ter wereld een mens in staat is te beoordelen, in welke geestelijke staat iemand zal verkeren na zijn overgang. En hoe men zelfs aan de hand van fenomenen en tekens kan vaststellen, dat iemand heilig is. Maar goed, Allerheiligen wordt dan gevierd als een dag van zegepraal.

De indruk, die dit van onze kant maakt, is wat dwaas. Want wij vinden, en wel zeer opvallend, een hoera-stemming, een hoera-sfeer, vol van Te Deums, Halleluja's, enz. op de wereld. En de geest zelve reageert hierop praktisch niet. Men zou denken, dat al deze beweging, deze drukte op aarde, door veel mensen volvoerd, toch zeker bij de Christelijke geest enige reactie zou wekken. De ervaring leert ons het tegengestelde.

Dat is begrijpelijk. Want iemand, die in de werkelijk Christelijke geest leeft, onverschillig of hij Christen heet of niet, zal na zijn overgang niet zijn eigen grootheid roemen; hij zal ook niet gelukkig zijn, wanneer anderen hem loven en prijzen. Hij zal slechts trachten zijn lichtende kracht te gebruiken om anderen, die nog meer in het duister verkeren, op te heffen tot het licht.

Jezus heeft nooit eerbied, of dankbaarheid of zelfs maar verering gevraagd van zijn discipelen. Hij heeft nooit aan de menigte gevraagd hem te zien als iets bijzonders. Hij heeft slechts gevraagd om te luisteren naar zijn boodschap en zijn hulp te aanvaarden. Hij heeft in nederigheid de voeten gewassen van zijn discipelen (denkt U aan de beschrijving van dat laatste avondmaal). Hij heeft in zijn leven heel vaak diensten bewezen aan mensen, die niet alleen geestelijk maar ook stoffelijk verre zijn minderen waren. Niet dat Jezus serviel was. Maar hij wilde helpen. Hij vond alle hulp, zelfs wanneer zij alleen een symbool van gelijkheid of onderwerping zijnerzijds betekende, belangrijker dan al het andere.

Gij zult begrijpen, dat vanuit dit standpunt een Allerheiligenfeest voor ons lichtelijk ridicuul wordt. Want degenen, die stijgen tot lichtende sfeer, mag je niet gaan afzonderen van alle zielen, die op aarde leven. Van alle zielen, die in duisternis verkeren en nog geen volledige bereiking kennen. Dit geldt niet alleen voor de zielen, die volgens menselijk oordeel dit bereikt hebben, maar in werkelijkheid misschien nog in het duister vertoeven. Dit geldt ook voor alle zielen, die werkelijk - tot in het allerhoogste licht- leven.

Want de gedachte der wereld is: verschil in rang en stand. De gedachte van de cosmos, geboren uit het Goddelijke, is: de gelijkheid, die in ons allen geschapen wordt door de God, die onze Vader en Schepper is.

Er bestaan geen verschillen. Er bestaan geen grenzen.

De grenzen, die geschapen worden, zijn grenzen, die uit het bewustzijn worden geboren. De verschillen, die ge meent op te merken, zijn oppervlakkigheden, geen werkelijkheid. En zo is het begrijpelijk, dat zozeer als ons het Allerheiligenfeest vrij onverschillig laat, het Allerzielenfeest voor ons tot de belangrijkste gedenkdagen behoort, die er op de wereld door de mensheid worden gevierd en door de geest worden meebeleefd.

In vele van de geloofsartikelen omtrent het Christendom vinden we de zinsnede, dat Jezus aan het kruis gestorven is, nederdaalde ter helle en de derde dag herrezen is uit de dode. Wij horen van heiligen, die visioenen hebben, die Jezus zien afdalen tot in de duisterste krochten der hel, met zijn licht een ieder bevrijdende, die hem wil accepteren; en opstijgende ten hemel, omringd door een schare van ex-verdoemden.

Of dit volledig waar is in de zin, waarin het beschreven wordt zullen we buiten beschouwing laten. Maar het is in ieder geval kente-kenend voor de ware gedachte van een verlichte geest. Wie het licht in zich draagt, kent overal de vrede, de zaligheid, de bewustwording van het goddelijk licht. Wanneer zo iemand exclusief zou zijn, zich zou gaan afzonderen van alle anderen, en ergens op een troonzetel staande naast de Vader, ter rechterhand, zou gaan regeren over de schepping, dan zou hij een grens stellen tussen zich en al het geschapene. Maar God, de Schepper, openbaart zich in al het geschapene. Hij is het, Die in al deze dingen leeft, Die alles leven geeft, Die alles in standhoudt. Zo zijn wij dichterbij God, wanneer wij ons bevinden temidden van Zijn schepping, dan wanneer wij ons stellen tegenover het schitterend beeld van Zijn wezen, dat de hoogste voorstellingsmogelijkheid is, die er bestaat. Want dat beeld is maar schijn. Het is niet het werkelijk wezen Gods. Maar de gehele schepping is a.n.w. het lichaam, het leven en bewustzijn Gods. En wie daarin leeft, vindt de Vader.

Jezus daalt neer ter helle. De lichte geest volgt dit voorbeeld. In oprechte liefde, onpersoonlijke, onpartijdige naastenliefde dalen steeds weer lichtende geesten af in de sferen der duisternis, trachtende degenen te verlossen, die daar in waan gevangen zijn. En dit is eigenlijk iets, dat op Allerzielen begint te lijken. Alleen de geest kent dat niet op één dag. Voor haar is het de normale fase van het bestaan, geestelijk bewustzijn bereikt hebbende.

Verheffen van anderen tot inzicht van het ware Goddelijke is de grootste hulde, die we aan God kunnen bewijzen. En daarom is het begrijpelijk, dat Allerzielenfeest door de lichtende geesten evenzeer als door de geesten der duisternis wordt ervaren in een nieuwe realisatie van een vol bewustzijn.

Ik heb U aangekondigd, dat ik U zo dadelijk - zij het kort - twee sprekers zal doorgeven. Eén uit het duister, één uit de lichte sferen. Degeen, die uit het duister komt is juist met dit Allerzielenfeest zich van de toestand, waarin hij verkeert, bewust geworden en zo in het Schemerland gekomen: de plaatsen, waar het licht nog niet fel doordringt, het bewustzijn nog vaag en beperkt is, maar men toch reeds contact kan hebben met geest, die meer lichtend is en in het werkelijke lichte bestaan leeft.

Er zijn vele geesten, die op deze wijze bevrijd worden op Allerzielen. Want de gedachten, die de mensen uitsturen - och, ge hebt er ongetwijfeld al van gehoord - die trekken de geest, die aan stoffelijke voorstellingen en waan is gebonden, uit haar duisternis tot deze wereld, omdat er zoveel in die gedachten van de mens ligt, dat hij kent. Herinneringen wekken de genegenheidsbanden, de liefdegevoelens, die nog niet gestorven zijn in deze afgezonderde, ongelukkige geesten. En komen zij tot de wereld, dan is het eenvoudiger hen tot een realisatie van hun toestand te brengen. Want dan, terwijl de waan verbleekt en de stoffelijke werkelijkheid er tijdelijk voor in de plaats komt, zien zij, voelen zij en ervaren zij, dat de dingen anders zijn. En daaruit rijst een vraag, die het dan ons mogelijk maakt om hen te wijzen op nieuwe, lichtende werelden; hen te bevrijden.

U zult zeggen: wat heeft in een reeks van lezingen, zoals wij die thans reeds verschillende malen hebben angehooard, een dergelijk gesprek van doen. Geloofst gij niet met mij, dat waar Christendom betekent: Allen tot God brengen; niet op Uw wijze, maar op Gods wijze?

Geloof gij niet met mij, dat het ons aller taak is, om te helpen, wanneer wij kunnen? Geloof gij niet met ons, dat de goddelijke Liefde de enige, eeuwige band is, die kan bestaan tussen Schepper en schepsel en tussen schepselen en andere schepselen?

Wanneer U dit begrijpt, dan zullen de volgende sprekers U waarschijnlijk inzicht geven in een ware toestand, in een werkelijke situatie. Iets, wat rond U bestaat, wat zich kort geleden in grote intensiteit weer rond U heeft afgespeeld. Iets, wat voortdurend verder plaats zal vinden, zolang als er duistere geest is en bewuste geest.

Stoot U niet aan de uitdrukkingswijze, die misschien gebruikt worden door de gast, die het eerst komt. Uiteindelijk gaat het niet om woorden, maar om een innerlijke toestand. En deze kort te schetsen is de taak, die wij aan deze vriend hebben opgelegd. Hoe hij deze taak volvoert, moge hijzelve weten. Daarna zullen wij onmiddellijk de spreker uit een hogere sfeer tot U laten, die kort zijn indrukken weer zal geven. Daarna geef ik het medium onmiddellijk vrij, zodat wij geen na-woord hierover krijgen. Ik hoop, dat deze regeling Uw goedkeuring kan wegdragen. En ik geef dan het woord allereerst over aan de duistere geest.

Zo. Nou. Goeie morgen. Nou, het is een rare geschiedenis. Ik zal maar beginnen met m'n eigen voor te stellen. Mijn naam is Willem Buinings (Beunings?) En als het waar is, wat ze me vertelden, dan ben ik nou ongeveer een jaar of 7, 8 dood. Kort na de oorlog. Honger-oedeem, weet je wel. Maar.... o, ja,.... nou, kijk es, ik heb een hele tijd gedacht: ik weet helemaal niet, waar ik ben. En toen op een gegeven moment, toen denk ik zo bij m'n eigen, ik denk: hè, dat lijkt m'n vrouw wel, die daar roept. En... ik ben op die meid van mijn altijd erg dol geweest, dus ik denk: ik zal gaan kijken. Want as ik het me nou es niet verbeeld, dan zijn we in ieder geval weer bij mekaar.

Nou, ik ben naar huis gegaan, en... nou ja, daar....eh... er was niks meer. Het hele huis was tegen de vlakte gegooid, afgebroken. Maar ik weet wel, het was rond me een heel aardige drukte. Nou, toen ben ik op zoek gegaan. Op een gegeven moment staat er zo'n.... ja, wat mot je zeggen.... een mooie meneer in een soepjurk zal 'k maar zeggen ... staat er naast me. En hij zegt tegen me: "Zeg er es vrind, zoek jij je vrouw?" Ik zeg: "Wat heb jij daar nou mee te maken, mooie meneer." Hij zegt: "Jongen, je moet es eventjes goed uitkijken." Hij zegt: "Je bent dood." Ik zeg: "Alle Jezus, ben je nou helemaal belazerd, vent. Ik ben toch niet dood. Ik staan toch hier." Toen zegt ie tegen me: "Ja, maar nou moet je maar es effe kijken." Afijn, hij heeft me meegenomen naar zo'n soortement van kerkie, enne... nou ze waren er allemaal werkelijk bezig en ik geloof ook wel, dat het eh.... een heel klein beetje assuwijne was, hoor. Nou, toen zegt ie tegen me: "Kijk", zegt ie, "as jij nou maar aanneemt, dat je dood bent," hij zegt, "dan hoef jij ook niet meer te zoeken naar je baas en naar je werk en ook niet naar je vrouw." Ik zeg: "As ik dood ben, dan ister niks meer, dus dan heb ik daar vanzelf geen last van." Zegt ie: "Ja, dat dacht jij, maar dat is niet zo." Afijn, ik kon er nog niet goed bij. Toen zegt ie: "Nou," ie zegt, "ga dan maar es over deze wereld rondkijken." Nou en ik heb het overal gezien. Nietwaar, hier zitten ze met een portretje zitten ze te sikkeneuren. En een endje verder zitten ze in een kerk zitten ze in het zwart zitten ze een mis te lezen. Afijn, het was een hopeloze bedoening. Er zat werkelijk niks bij.

Maar ik denk bij m'n eigen: As ik nou leef, ik heb nou weer mensen, dan zal ik ze es aanspreken. Denk je, dat 'k een greintje asem heb gekregen? Niks, Afijn, ik de straat op,.... ze lopen gewoonweg door je heen. Nou, er is zo ellendig, zo belazerd en beroerd, as wanneer er iemand ankamt en door je heen tippelt. Dat's de grootste belediging, die ze je an kunnen doen, geloof ik. Afijn, net wou ik nijdig worden, toen staat me daar die grapjas weer naast me en ie zegt: "Kijk", zegt ie, "wil je nou geloven, dat je dood bent, of niet?" Ik zeg: "Nou, broer, het lijkt er wel op." "Nou, kijk es," zegt ie, (tenminste, ik zeg dat nou met mijn woorden, hoor, want... ik zal je wel vertellen, as je die hoorde.... nou, het leek het Binnenhof in hoogst eigen persoon wel, zo mooi.) Hij zegt tegen me: "Kijk es effe, aanvaard nou, dat je dood bent". Ik zeg: "Nou, vooruit, laten we dat nou es annemen." Ik zeg: "Wat dan?" Toen zegt hij: "Nou, kijk es," hij zegt: "je vrouw is ook dood en die is op zoek naar je."

Afijn, ik heb m'n vrouw gevonden. En ze zegt tegen me: "Jongen, ik heb zo'n klein plekkie voor ons samen uitgezocht, maar

...dan moet^{je} eerst effetjes leren, hoe je je bewegen mot." Nou, nou verzorgt ze me as een soortement van baby in een ruimte, waar het in ieder geval heel wat gezelliger is dan dat plekkie, waar ik eerst heb gezeten. Nou, nou wachten we maar af, tot ik terecht kom...eh... in wat zij dan het licht noemt. Dan zullen we wel weer kijken, wat 't is. En het is ook wel..... (terzijde: Ja, meneer....Goed meneer....) Nou, ik heb genoeg gezegd, zegt ie. Ik vind het een rare geschiedenis. Hij staat me hier op 't ogenblik te helpen om te praten en zo. Het is een rare beweging. Maar ik hoop in ieder geval, dat jullie er wat an hebben. Ik zal alleen maar zeggen: Aster bij jullie zo'n vent met een soepjurk komt vertellen, dat je dood bent, neem het dan maar an. Dan ben je veel beter af. En voor de rest: hou je taai en laat je niet drukken op de wereld, hoor.

Zo, vrienden.

Ongetwijfeld heeft deze vorige spreker, deze arme, toch reeds gelukkige geest, U een klein inzicht gegeven in hetgeen Allerzielen betekenen kan. Zijn de woorden, de taal misschien graf, is het nog noodzakelijk, dat één van onze geestelijke vrienden het lichaam beheerst en bestuurt en dwingt de gedachten te uiten, toch is deze geest verlost uit zijn duisternis en heeft het licht gevonden.

Allerzielen is een dag, die gunstig is daarvoor. Zoals eens de Meester tot Petrus zeide: Werp Uw net uit aan de andere zijde en hij een wonderbare visvangst had, zo is Allerzielen voor ons een dag, dat de oogst van hen, die vrij worden, van allen, die wij binnen mogen voeren in de waarheid, veel en veel groter is dan anders.

Er is een band tussen ons allen. En geen ogenblik zou ik gelukkig kunnen zijn, wanneer ik niet wist, dat mijn streven en het streven van anderen gezamenlijk, bewustzijn, vrede en uiteindelijk waarheid brengt aan alle schepselen. De tijd is onbelangrijk. Maar het lijden der mensen is een bittere, zeer bittere klacht, die doordringt tot in onze sferen.

Bitterder nog is het lijden van de geest. En lijden, lijden te zien dragen door anderen, dat betekent: de onvolmaaktheid van je eigen vreugde, je eigen bewustzijn beseffen. Wanneer er dan ook een moment komt, dat alle geest, of ze in de stof leeft of elders, één wordt over een groot gedeelte van de cosmische ruimte, dan is dit een vreugde voor een mens. Het is een ogenblik, waarin je geven kunt; geven uit de volheid, die in je leeft - en niet geweigerd wordt.

Wij hebben allen de Schepper en Zijn schepping zozeer lief. Er is geen dag, geen uur, er is geen moment in het bestaan, dat deze liefde niet ons wezen beheerst, omdat de Schepper voor ons de vervulling is van al, al wat wij ooit hebben kunnen denken en dromen, en méér dan dat. Zijn licht is een kracht, die ons maakt tot reuzen, tot goden.

Maar een deel van ons zijn en een deel van die kracht gaat te loor. Het ligt in de sombere waanvoorstellingen van de geesten in het duister. Het ligt zo somber gebonden in Uw eigen minderwaardigheids besef, Uw onderdrukte begeerten en Uw tweestrijd. En al deze dingen zouden we zo graag willen helpen wegnemen. Opdat de volmaaktheid - ook in de schepping - volledig tot uiting kome, bewust ervaren door elk schepsel.

Er zal een tijd komen, dat tussen stof en geest, tussen licht en duister voortdurend deze band is van gedeelde aandacht en beleving, die een Allerzielenfeest voor een kort moment kan betekenen. Maar nu reeds is deze sfeer van eenheid en éénwording voor ons een vreugde en een belofte.

Wij volgen onze Meesters - want er zijn er méerdereren - en onze Meesters keren terug tot de wereld en tot de duisternis, werkend vanuit de geest, om op te heffen, wat valt, bewust te maken, wat in duister leeft, vrede te geven aan hen, die lijden. En wij keren mee op dezelfde weg.

Maar zo zij on-ontmoedigd verdergaan, ach,.... er komt in ons wel eens een ogenblik, dat wij ons afvragen: "Waarom hoort de mensheid zo weinig op onze woorden? Waarom kunnen wij niet doordringen in de duisternis van deze lijdende geest?"

Allerzielen is een sleutel, die - zij het voor een kort moment vaak - alle gevangenissen ontsluit en ons toegang geeft tot elke geest, de geest, die wij willen bevrijden. Omdat de grootste kracht in de schepping, het belangrijkste in alle leven en bestaan, de goddelijke Liefde is, die de volmaaktheid in zich draagt en voor ons de vervulling betekent van alle leven en alle streven.

Ik hoop, dat gij - ook uit mijn voorganger - iets hebt leren begrijpen. De band van liefde kan niet gebroken worden in de eeuwigheid.

Meer nog: naarmate de geest bewuster wordt - dat zoudt ge misschien uit mijn betoog kunnen begrijpen - wordt de liefde voor de schepping, voor het geschapene groter, omentwille van de Schepper.

En zo zal deze grote liefdebond misschien eens de mensheid dezer wereld verheffen tot lichtende sfeer, tot bewustzijn, opdat zij leiding moge geven aan die delen der schepping, die het bewustzijn nog niet bereikt hebben. Tot die tijd zal ik zijn met mens en geest, wanneer zij lijden, in het duister zijn, wanneer zij verlangen naar licht. Want ik heb mijn Schepper lief en uit mijn Schepper al Zijn schepselen. Goeden middag.

Goeden middag, vrienden.

Ik hoop, dat U er geen bezwaar tegen heeft, om mij op deze morgen te accepteren als plaatsvervanger voor Broeder Ahmed. Ik merk de stille teleurstelling, maar desondanks hoop ik, op mijn nederige wijze in staat te zijn U een paar kleine waarheden te verklaren. Zodat wij de misschien wat lichtere materie van het eerste gedeelte kunnen aanvullen met een tweede gedeelte, dat voor U enige filosofische gedachten inhoudt.

Een groot wijsgeer heeft eens gezegd: "Alle leven is waan. Want zo zelfs de Boeddha uit Maya geboren wordt, zo zijn wij allen kinderen der begoocheling. Maar de begoocheling rust in ons. Niet in de waarheid. Ons wezen is echter waarheid. Hoe kunnen wij dan uit waan geboren worden? Het is niet de waan, waaruit wij geboren worden, maar waaruit wij denken te zijn en te leven."

Het begrip waan of begoocheling is - zoals gij u zult realiseren - niet het begrip onwerkelijkheid. Het is zeer zeker ook niet een begrip van alleen niet-bestaande waarden. Begoocheling of Maya betekent: valse waardering van waarden, waardoor een geheel verkeerde voorstelling der werkelijkheid ontstaat. Wij worden allen geboren uit Maya, uit begoocheling, tot zelfs de Boeddha toe. De Boeddha is de hoogst verlichte geest, die in de vrijheid van het Nirwana het onmiddellijk contact kent met het Al-scheppend Vermogen.

Wij allen worden geboren met eigenschappen van stof en geest, die ons leiden tot aanname omtrent waarden en waarderingen, die in werkelijkheid echter niet bestaan. Gij denkt te leven en te zijn, zoals de wereld U ziet en zoals gij uzelve in de wereld ziet. Zijt gij echter zo? Wat is Uw achtergrond? Wat is de waarheid?

Wij kunnen zeggen, dat achter het uiterlijk van elke mens en het beeld, dat hij van zichzelf scheidt, een tweede persoonlijkheid verborgen is, die geheel anders zou willen handelen, zou willen doen, zou willen zijn. Een persoonlijkheid, die ook andere eigenschappen bezit, die veel vrijer droomt, maar geremd wordt in de uiting van zijn wezen door de persoonlijkheid der begoocheling, geschapen uit wereld en geest, die zichzelf tracht aan te passen aan ideeën omtrent goed en kwaad, zoals zij bestaan - niet in het Goddelijke - maar in de verbeelding van mens en geest. Ik geloof, dat dit U duidelijk genoeg is?

Nu komt de grote vraag: Hoe kunnen wij van onze kant uit deze waan ontkomen? In de eerste plaats wel degelijk door ons precies te realiseren, wat wij zijn. Een mens heeft zijn stoffelijk lichaam met zijn gebreken en fouten, met zijn verlangens en begeerten.

Men moet beginnen met zich te realiseren, wanneer men in de stof leeft, wat aan die stof kan worden toegeschreven: welke delen van Uw karakter en van Uw uiting, van Uw wijze van wereld-benadering en -aanvaarding voort kunnen komen uit deze stoffelijke, zuiver stoffelijke omstandigheden en eigenschappen. Leert men dit beseffen, dan ontdekt men, dat men geestelijk slechts zeer weinig deel heeft aan al hetgene, wat men meent te beleven.

Heeft men geen stoffelijk lichaam meer, dan is men gelukkiger. Dan kan men nagaan, welke waan-ideeën, dus welke voorop-gezette gedachten men gebruikt als waardemeter voor hetgeen men rond zich ziet. Bedenk, dit is niet iets belangrijks. Gij zijt geboren uit waan. Maar zelfs de grootsten op de wereld, Siddharta, Jezus, Mohammed, of - zo ge leerlingen wilt - Anakananda misschien, of een leraar der Oudheid, Zarathushtra, zij allen zijn geboren uit waan. Maar door U te realiseren, wat de

oorzaken der waan zijn, kunt gij komen tot een goeter werkelijkheid van Uw wezen. Want wanneer ik weet, wat waan is, kan ik datgene zien, wat niet waan is. En datgene, wat geen verbeelding en geen eigen oordeel is, maar een waarde, is werkelijkheid, ook wanneer ik haar niet volledig kan zien en erkennen.

Zo zoeken wij naar de waarheid. En in ons zoeken naar waarheid moeten wij - als ik een andere filosoof mag citeren - wel degelijk twee waardemeters in onszelven kennen. Deze n.l. spreekt als volgt: De wet, levend in Uw wezen, is de wet der innerlijke krachten. En zo wordt Uw geest geregeerd door al hetgeen zij ervaren heeft, al hetgeen, wat haar werkelijk wezen uitmaakt. Gij zult echter dit wezen niet volledig kunnen uiteten, omdat de geest in haar eigenschap en verlangen anders gericht is dan een stoffelijk lichaam, of zelfs een fijn-stoffelijk lichaam. Het resultaat is, dat ik enerzijds met mijn geest geestelijk moet streven, anderzijds moet erkennen, dat mijn lichaam recht heeft op eigen bestrevingen en eigen verlangens. Ik moet tussen deze beide een scheiding maken.

Zij, die schuld - geestelijk - willen aanvaarden voor hetgeen door stof wordt misdadan, zijn dwaas. De stof moet de straf dragen voor de stoffelijke misdaden; niet de geest. Datgene, wat geestelijk in wanorde is, mag niet worden geprojecteerd op de stof. Want dan zou de stof lijden onder dingen, die zij niet begrijpt, niet verwerken kan en waaruit zij geen enkele lering als resultaat kan trekken.

De mens is een tweeledigheid. Echter moeten stof en geest trachten voor elkaars waarden begrip te ontwikkelen. Wanneer het stoffelijk lichaam begrijpt, wat het verlangen en streven van de geest is, terwijl de geest ook het stoffelijk lichaam erkent en daarvan het verlangen en streven erkent, zo zal een eenheid ontstaan, waaruit de mens - stoffelijk of fijn-stoffelijk - kan komen tot de ontwikkeling van die geestelijke gaven, die noodzakelijk zijn voor de bereiking van ons einddoel: de grote bewustwording, waarbij wij de Meesters en Scheppers der wereld erkennen en ontmoeten.

Hieruit kunt U voor Uzelf concluderen, dat het noodzakelijk is om bewust te leven, een scheiding te maken tussen onze impulsen en ons te realiseren, dat wat van de stof is, ook aan de stof moet blijven.

Men spreekt in de wereld zo vaak over het zondigen. Welaan, hoe kan Uw geest zondigen, wanneer zij geen deel heeft aan de uitingen der stof, die volgens haar opvatting zondig zijn. De geest en haar voorstellingsleven mogen geen deel nemen aan die daden der stof, die stoffelijk noodzakelijk, toch geestelijk niet aanvaardbaar zijn.

Omgekeerd mogen wij, waar de geest vrijheid zoekt en bewustwording, haar niet dwingen zich te koppelen aan stoffelijke waarden en opvattingen. Want hierdoor wordt zij geketend; en een geketende vogel kan niet vliegen. Doordat echter stof en geest respect voor elkaar zullen hebben, waar zij beider streven en ervaren gaan leren begrijpen, zal de stof haar noodzakelijke behoeften, verlangens, uitingen zodanig richten, dat zij voor de geest geen belemmering betekenen. Terwijl gelijktijdig ook de geest in haar streven het lichaam slechts zoverre mee zal betrekken in het geestelijk beleven, als voor deze stof nog draagbaar en aanvaardbaar is. Mag ik aannemen, dat deze gedachtengang U duidelijk is geworden?

Nu bestaan er enkele gevaren in de begoocheling, waar ik U op wil wijzen. Een van de grootste is de zelf-begoocheling. Want een mens is vaak geneigd - en ook een geest - om aan zichzelf eigenschappen toe te voegen, toe te schrijven, die niet werkelijk zijn bezit zijn. Er zijn b.v. fakirs en magiërs, die zichzelf onfeilbaar achten. Zij menen, dat zij de volledige waarheid bezitten en zijn juist hierdoor dwazen. Zo is elke mens, die zichzelf tracht te verheffen op grond van in het eigen "ik" erkende goede eigenschappen, een dwaas. Want hij verwaarloost daardoor alle mogelijkheden, die tijdelijk of voorgoed de goede eigenschap ongeuit kunnen laten, of wel tot nul kunnen terugbrengen.

Er zijn ook veel mensen, die zichzelf voortdurend arme zondaars en misdadigers vinden. Ook deze zijn dwaas. Want wanneer men de nadruk legt op de schuld, die men heeft, hoe zal men het bewustzijn, dat men heeft, kunnen ontwikkelen? Het is noodzakelijk hierin een juist inzicht te verkrijgen. Ik meen echter, dat een van de aardigste vastleggingen van het juiste leven, in de tijd van Herodotus werd geschreven. En wel door een Perzisch edelman, die in deze tijd een bezoek bracht aan de grote beschavingen, die Griekenland en Rome gekend hebben. Hij tekende n.l. na zijn onderzoek, o.a. zijn contact met de zeven wijzen, die om de beurt de driepoot van Delphi bekleedden, in het volgende aan: "Ik heb veel waarheden gehoord en mijn oren hebben ze aangenomen; mijn gedachten hebben ze verwerkt. Ik heb veel schoonheid gezien en veel verderf der

zedes. En zo vraag ik mij af: hoe is het mogelijk, dat zo grote geest gepaard kan gaan met zo stoffelijke verdorvenheid?"

Hier geef ik U dus dit even als een kleine inleiding, opdat gij zult begrijpen, hoe deze man tot zijn conclusies komt. (Ik laat nu verder wat weg).

Hij vervolgt: "Degenen, die zich houden aan wat de omgeving goed acht en niet letten op zichzelf, zijn dwaas. Want ik heb menige wijze gezien, die zich een schandknaap hield, omdat dit gebruikelijk was inde kringen, waarin hij verkeerde; dit zonder begeerte zijnerzijds. Deze mens is een dwaas, want hij belast zich met lasten, die hij eigenlijk niet dragen kan. Ik heb echter" (in andere steden - dat moet U daar tussen voegen, het staat er niet), "ook diegenen gezien, wier lusten hen tot wanhoop toe dreven, juist tot een vrouw of een schandknaap, en zich ommetwille van de omgeving daarvan onthielden; en ziet, ook dezen hadden zich zwaar vastgelegd, als met ketenen. Want hun begeerte-gedachten beheersten hen en zij konden niet de bewustwording vinden, die zij zeiden te zoeken."

Daar heeft U de wereld ten voeten uit. Een mens, die door begeerten sterk wordt gedreven en gekweld, moet begrijpen, dat het onderdrukken dier begeerten in uiting, betekent een verplaatsing naar het innerlijk leven. En het innerlijk leven behoort eigenlijk aan de geest. Men zet dus stoffelijke, vaak niet zeer edele waarden in de plaats van geestelijke, vaak zeer edele waarden. Men belet zichzelf daardoor vooruit te komen.

Omgekeerd moet men zich realiseren, dat dat de geest als waarheid kent, niet de stof mag beïnvloeden of beïngen. Er blijft dan over: Hoe kan ik een middel vinden, om mijn juiste houding in de wereld te bepalen? En deze wordt bepaald aan de hand van de geest en op een wijze, die ook voor de stof volledig aanvaardbaar is.

Ik heb recht om alle stoffelijke problemen door uiting op te lossen, zolang ik dit niet doe ten koste van of ten nadele van een ander. Ik heb recht om alle geestelijke bewustwording te verwerven, zolang ik hierdoor niet een ander een mogelijkheid tot geestelijke bewustwording ontnem.

Houdt men zich aan deze stelregel, dan zal men ongetwijfeld zelve een weg vinden, waarop men geestelijk bewust verder kan gaan en voortdurend - onbelast met schuldgevoelens, met onderdrukte neigingen of begeerten of valse levens-interpretaties - voor zichzelf in stof, of in het fijn-stoffelijke alle middelen kan verwerven om geestelijk verder te gaan, zodra men zijn tijdelijk voertuig weer achter zich kan laten

Ik hoop, dat deze kleine beschouwing door U een nadere overdenking waardig wordt geacht.

* Ik ben er U zeer dankbaar voor, want het is een probleem, waar ik al jaren mee zit te tobben.

- Waar op zichzelf - sta mij, onwaardige, toe een licht verwijs te geven - bewezen wordt, dat Uw gedachten bezig zijn met dingen, die zij beter terzijde kunnen leggen. Want aan is hier sprake op enigerlei wijze van een verdringingsproces. Wanneer U dit een probleem is, zit hierbij een schuldgevoel of een zelfverwijt. Schuldgevoel en zelfverwijt zijn nutteloos, tenzij zij voor anderen een verbetering kunnen betekenen, of voor U zelve een bewustwording.

Men zegt bij ons wel eens: "Het is een dwaas, die een last gaat dragen en zijn voeten wondt op de weg, terwijl het palakijn naast hem wordt gedragen." Mag ik U dan er op wijzen, dat degenen, die zich dergelijke lasten opleggen - natuurlijk verstout ik mij niet U daarbij te begrijpen en mede in te sluiten - maar die zichzelf lasten opleggen, dwazen zijn, zolang deze last en haar verplaatsing geen nut heeft voor U zelf of voor een ander.

Vergeef mij deze kleine toevoeging. Ik zal U nu aan de ongetwijfeld waardiger spreker van Het Schone Woord overgeven, opdat deze bijeenkomst nog tijdig voor U kan worden beëindigd. Het was mij een zeer grote eer Uw aandachtig oor een tijd ter mijner beschikking te hebben. Goeden middag.

Goeden middag, vrienden.

Wij zullen dan besluiten met Het Schone Woord; bij voorkeur in meditatieve vorm, tenzij U uitdrukkelijk anders stipuleert. Onderwerp: één onderwerp naar Uw eigen keuze. (Mag ik voor deze gelegenheid vragen een meditatie over het begrip reinheid?)

Reinheid.

Reinheid noemt men vaak, wat onberoerd is. Men spreekt hierover als zuiver, rein en groots, maar vergeet, dat deze reinheid slechts uiterlijk is. Datgene, wat niet beproefd is, kan men rein noemen. Maar het draagt in zich misschien de mogelijkheid tot reinheid, zonder deze werkelijk zelf te bezitten.

Men spreekt over smetteloosheid, maar vergeet, dat het smetteloze, dat door gebrek aan beleving of beproeving tot stand komt, waarde-loos is.

Wanneer ik een weefsel neem, dat rein en smetteloos wit is, omdat het altijd beschermd is geweest tegen elke invloed, en toevallig valt er een smet op.... wie zegt mij, dat dit weefsel niet voorgoed be-schadigd en bevlekt zal zijn?

Wanneer ik een weefsel neem, dat door de modder gesleurd is en het is van goede kwaliteit, ziet, ik was het. Want hetgeen dat als vlek daar tijdelijk op rust, is uiteindelijk niet veel anders dan een uiterlijk verschijnsel; en de aanwending van een klein beetje water is vaak voldoende om de smetteloze witheid, om de reinheid terug te brengen.

Zo is het nu ook met de mens en met de geest. Men noemt vaak een geest rein, omdat zij het leven niet kent. Men noemt een mens rein, omdat deze mens, althans uiterlijk - niet heeft toegegeven aan mogelijk-heden tot beproeving, enz. Maar is zo'n mens rein?

Achter het mom der ~~reïnering~~ gaan vaak zo vele vreemde verbor-gen begeerten en gedachten schuil. Soms is de reinheid uiterlijk en daaronder verderf. Zoals eens de Grootmeester zeide van de wetgeleerden en farizeeën: "Gij gepleisterde graven." Toch noemt men zo'n graf rein, omdat het uiterlijk zuiver is. Ik zeg U: elk graf is onrein.

Innerlijke reinheid: Wanneer het staal, blank en zuiver, wordt omhuld door afval en vuil, is het staal daarom minder zuiver en rein? Zelfs wanneer de roest het staal overdekt, dan is dat nog een uiterlijk verschijnsel, dat met weinig moeite veranderd kan worden, gereinigd, schoongemaakt. Maar de kern, het staal, dat moet zuiver zijn en rein en van goede kwaliteit. Anders mogen wij niet meer van reinheid spreken.

Mensen spreken over reinheid soms in meer sexuele zin. En zij beschouwen reinheid als identiek met onberoerdheid. Maar hoe kan een in-nerlijke reinheid worden vastgesteld, wanneer niet eerst de vuurproef is ondergaan?

Is iemand rein - neemt U mij niet kwalijk, dat ik in deze medi-tatie een paar voorbeelden naar voren breng, die misschien niet geheel schijnen te behoren in een meditatie van geestelijke zin - is iemand rein, omdat hij uiterlijk niet heeft toegegeven, terwijl het innerlijk ik en de geest besmet zijn door een zelfzuchtige angst?

Reiner is degeen, die geeft zonder te vragen, in eerlijke over-tuiging en liefde, dan degeen, die zich onthoudt uit zelfzuchtige angst. Want ziet, de eerste is rein - innerlijk. Bij de tweede blijft de rein-heid tot het uiterlijk beperkt. Ik zou zo verder kunnen gaan. Maar la-ten wij trachten de reinheid ook geestelijk te zoeken.

Wanneer noemen wij een geest rein? Wanneer het streven dier geest gericht is op God. Zal die geest daarom alleen de ervaringen heb-ben, die goedgekeurd worden als zuiver en rein door mens en geest? Neen. Zij moet haar eigen weg gaan. Ze zal op die weg ongetwijfeld veel beleven, dat volgens anderen als afkeurenswaardig wordt veroordeeld. Maar zijzelf, in haar streven tot God, heeft al deze dingen slechts als tijdelijke ervaring of als een noodzaak, een plotselinge vlag mis-schien beschouwd, zonder daaraan verder belang toe te kennen. Deze geest gaat rein en zuiver verder. Het is het verlangen naar God, dat haar voort durend drijft.

Wanneer Jezus duivelen uitdrijft en zieken geneest, zegt hij dan: Ik verwijder de fouten uit Uw verleden? Neen. Hij zegt: Uw zonden zijn U vergeven. En wat is nu een zonde?

Een zonde is het weten in het ik van een vergrijp tegenover God of goddelijke waarden. Ook wanneer dit uit een volkomen vals be-wustzijn voortspruit, is het het schuld-bewustzijn, dat voor geest en

stof gelijkelijk een keten betekent, een gebonden zijn. Het is het bewustzijn, dat de zonde bepaalt.

Naarmate de geest zich meer richt op het Goddelijke en de vervulling van de goddelijke wetten, zullen de voertuigen minder kunnen zondigen. Het klinkt U misschien gevaarlijk. En volgens de wetten der mensen is het gevaarlijk, omdat de mens vasthoudt aan stoffelijk vastgestelde normen, zoals de lagere geest vasthoudt aan haar dogmatische voorstellingen van al, wat er in de wereld bestaat, al wat er in de cosmos bestaat. Maar dat komt, omdat zij niet kunnen doordringen tot de hoge waarheid in het goddelijk bewustzijn.

Begrijp mij goed, alle reinheid kan alleen bezoedeld worden door een schuldbeustzijn, dat in Uzelve ontstaat. Voelt gij u schuldbeust over enigerlei zaak, zo onderzoek Uzelve en vraag U af: "Wat was het doel hiervan? Wat was de drijfveer? Heb ik mijzelve van God afgewend om deze dingen? Of waren zij slechts verschijnselen en ervaringen, die in mijn leven bijna tot noodzakelijkheid werden?" Kunt gij dat laatste zeggen, zeg U dan: "Ik ben mij van geen schuld beust."

Wanneer gij gracht een ander te redden en daardoor toch diens dood veroorzaakt, dan zal de wereld spreken over schuld. Maar gij voor Uzelve - en wij uit de geest - zouden zeggen: "Ziet, hier is geen schuld, integendeel."

Zo is het vaak geweest met datgene, wat men als onrein beschouwt. Het is Uw geest, die belangrijk is.

Men heeft wel gezegd: smetteloos rein als de sneeuw. Ik vraag U: Is de sneeuw rein? Neen. Ze schijnt wit in de ogen. Maar hoe snel is zij niet bezoedeld, hoe snel wordt zij niet tot modderig bruine brei. Hoe snel is zij niet overzaaid met indrukken van alle vogels en dieren, die zich er over bewogen hebben. Hoe snel is die sneeuw niet weer verdwenen. Is dat reinheid?

Kan reinheid een tijdelijk verschijnsel zijn? Neen. Dat kan alleen voor uiterlijke waarden. Werkelijke reinheid is een innerlijke waarde, die niet vanaf uiterlijke standpunten of door uiterlijke omstandigheden bepaald kan worden. Want innerlijke reinheid is deel van God en het goddelijk bewustzijn.

Alle uitingen, alle mogelijkheden van uiting, die er op de wereld bestaan, zijn door de Schepper mede geschapen. Anders zouden zij er niet zijn. En God is rein en zuiver. Wanneer een daad slechts een uiting is van iets, dat in Hem bestaat, kan zij niet onrein zijn. Slechts indien de mens in zichzelf de daad gaat beschouwen als in strijd met God, vinden wij de onreinheid. Niet uit God geboren, maar door een ongelijkelijk foutief bewustzijn in het eigen wezen, waardoor geest - en ook vaak stof - gelijkelijk nadelig worden beïnvloed.

Wat kan reiner zijn dan het Goddelijk Licht? Verblindend wit, zacht omhullend en dragend een ieder, die er in durft opgaan. Verterend; en toch slechts datgene verterend, wat niet in ons is: licht. En deel dit goddelijk wittelicht en laat het uitvallen door het prisma der schepping. Het kent in zich alle kleuren, van zwart tot wit. Elk aspect en elke kleur is mede vertegenwoordigd.

Wij zijn kleuren van het Goddelijk Licht en zien als reinheid; het witte Licht. Maar we vergeten vaak, dat wij vanuit ons eigen - ^{nen} het Goddelijke beperkte - standpunt de volledige uiting van het Goddelijke nooit mogen beoordelen of kunnen omvatten.

Laten wij nooit oordelen over de reinheid van of in anderen. Laten wij in onszelven trachten een bewustzijn te wekken, dat ons in staat stelt voor onszelven verantwoord te handelen, zonder als onrein te beschouwen datgene, wat niet past volgens stoffelijke leer of opvatting; zonder ons te onderwerpen aan geestelijke wanhoop en armoede, omdat wij het Goddelijke in bepaalde krachten niet kunnen erkennen.

Laten we onze reinheid zoeken in het erkennen van Gods kracht in Al en alle verschijnselen. Indien wij dit doen, zullen wij onszelf menige smartelijke ervaring besparen. Want wij zullen niet komen tot een zelf-verachten, omdat wij mensen iets ontkend te hebben of misdreven. Wij zullen altijd in staat zijn te zeggen: "Ziet, ook dit heeft God geschapen. En ook hierin werd Zijn wezen tot uiting gebracht."

Slechts één wet mogen wij nooit vergeten. Want indien wij deze wet niet respecteren, zo wordt voor ons een bewustwordingsmogelijkheid afgesloten. Dus niet, omdat het verwaarlozen van die wet onreinheid zou betekenen, maar omdat het voor ons bewustzijn een rem betekent, moeten wij deze wet steeds en voortdurend in onszelf handhaven. Dat is de wet der Goddelijke Liefde.

Er is geen sprake van rein of onrein. Maar er is sprake van erkennen van de goddelijke kracht der liefde, die onbaatzuchtig en onzelfzuchtig tracht een ieder tot bewustzijn te brengen, en niemand te doen lijden. Wanneer wij deze liefde in ons dragen, dan kunnen onze daden niet onrein zijn, zolang wij God kunnen zien in al het geschapene.

God leeft in alles, in de zon, en in de mesthoop. Want alles, uit Hem geboren, bestaat uit Hem. En al deze dingen zijn rein, doordat zij uit Hem geboren zijn. Slechts zij, die vergeten, dat God Al heeft geschapen, zullen de zon rein noemen, de mesthoop onrein. Ik hoop, dat ik hiermede duidelijk heb gemaakt, wat reinheid en onreinheid is.

Zolang de onreinheid een uiterlijk verschijnsel is, volgens menselijke waardering, is het dwaasheid U er mee te vermoeien. Wanneer het in een land geen gebruik is om zich te wassen en gij wast u wel, dan noemt men dit onreinheid in plaats van reinheid. Vergeet dat niet. Want menselijke waarden veranderen. Maar nooit en te nimmer zal de goddelijke waarde veranderen.

Wanneer gij reinheid zoekt, zoek niet naar wat de mensheid rein en zuiver noemt. Maar zoek naar datgene, wat in de kern van Uw wezen ligt, als zuivere weerspiegeling van de goddelijke vlam. Dan zult gij licht en reinheid in Uzelve kennen. En onberoerd - geestelijke onberoerd - kunnen verdergaan. Tot gij uiteindelijk in Uw Schepper de volkomen loutering vindt.

Hiermede, mijne vrienden, geef ik U het medium vrij en wens ik U verder nog een aangename Zondag.
